

5de Zondag door het Jaar - 8 febr. 2020

Licht op de kandelaar

Inleiding:

Vandaag bevatten de lezingen, in voor iedereen verstaanbare beelden, de opdracht voor Jezus' leerlingen: Zout zijn en licht zijn. Zout heeft alleen een taak als het toegevoegd wordt; en licht komt alleen tot recht in duisternis. Christen-zijn betekent: betrokken zijn bij de dingen in de wereld, niet aan de kant blijven staan, kwaliteit van leven aanreiken in onze wereld, Christus' kwaliteit van leven aanreiken, zoals hij omging met mensen en dingen.

Preek:

In het evangelie dat we zojuist hoorden, zegt Jezus tot zijn leerlingen, tot ons: Jullie zijn het zout van de aarde, jullie zijn het licht van de wereld. Het zout mag niet zijn kracht verliezen, het licht mag niet onder de korenmaat. Ik wil in deze overweging één licht onder de korenmaat vandaan halen en haar - het is een haar – laten stralen. En daarmee laten zien dat je vijand liefhebben, hem vergeven, hoe onmogelijk dat menselijkerwijs ook klinkt, wel degelijk mogelijk is: licht in duisternis. Maar ook goed laten zien, dat dit vergeven niet zomaar kan, dat het met veel innerlijke strijd, jarenlang, en een maagzweer als gevolg, bevochten moet worden. Maar het kan....het kan...

Haar naam is Candice Mama, een zwarte vrouw, 28 jaar, fotomodel, uit Zuid Afrika. Zij is geboren in 1992, zij was acht maanden toen haar vader, Glenack Masilo Mama, strijder tegen apartheid, door een blanke fanaat Eugene de Kock, in de bus (hij was buschauffeur) werd doodgeschoten, met benzine overgoten en verbrand.

Als zij opgroeit en zich realiseert wat er gebeurd is, en foto's ziet, is zij ziek van bitterheid, kwaadheid; maar in 2014 (ze is 22 jaar) krijgt ze de gelegenheid om de moordenaar van haar vader die al meer dan 20 jaar in de gevangenis zit, te ontmoeten en naar zijn kant van het verhaal te luisteren; zij doet het, samen met haar moeder; een emotionele ontmoeting uiteraard. Candice luisterde naar zijn verhaal, en zei hem te vergeven, maar zij vroeg hem: 'Vergeef jij jezelf ook?' Hij antwoordde: 'Als je zoiets gedaan hebt, hoe kun je jezelf dan ooit vergeven?' Toen bleef het een tijdlang stil tussen hen.

Candice herinnert zich nog goed het moment van afscheid; ze voelde een onverwachte impuls, stapte op hem af en vroeg: ‘Vind je het erg als ik je omhels?’ Want ze voelde oprecht medelijden met hem, dat hij zichzelf niet kon vergeven; hij keek haar aan en fluisterde: ‘Je vader zou enorm trots zijn op de vrouw die jij bent geworden; het spijt mij heel erg.’

Op weg naar huis, zei ze tegen haar moeder: ‘Ja, ik heb hem echt vergeven.’ En ze is een actie begonnen om hem vrij te krijgen; en het is haar gelukt: hij is vrij.

Mijn God, denk ik als ik dit verhaal lees, het kan! Het kan!! Wat menselijkerwijs onmogelijk klinkt, is mogelijk tussen mensen: je vijand liefhebben, hem vergeven wat hij je aangedaan heeft. En ik denk verder: Als zij dit kan opbrengen, niettegenstaande de verschrikkelijk pijn, misschien wel juist dóór de pijn die ze heeft doorleefd, dan is er hoop. Als zij, dóór haar tranen heen, ziet waar het ten diepste om gaat in onze wereld, dan is er perspectief, dan is er toekomst. Als iemand recht van spreken heeft, dan is zij het, en anderen zoals zij. Zij zijn het licht in onze duistere wereld vandaag. Zij tillen ons uit boven het gevoel van machteloosheid en geven ons houvast, hoop, dat een mooie wereld mogelijk is, binnen ons bereik.

Wat betekent haar verhaal voor mij, voor ons, nog meer dan dat? Ik/wij hebben niet meegemaakt wat zij heeft meegemaakt, maar misschien ben ik, zijn wij gekwetst op een andere manier, en misschien wel heel erg ook. Zij bevrijdde zichzelf van gevoelens van kwaadheid, wraak, haat en bitterheid (let wel: het kostte haar twintig jaar, het kostte haar veel innerlijke strijd); maar ze deed het door hem te ontmoeten, te vergeven, en zich notabene in te zetten om hem uit die gevangenis te krijgen.

Zij had het voor zichzelf nodig, maar ze bevrijdde ook hem en gaf hem de ruimte om het leven weer op te pakken; zij was de enige die dat kon doen. Zou dat misschien haar verhaal voor ons betekenen: oordeel niet, veroordeel niet? probeer (misschien na veel innerlijke strijd) de ander te ontmoeten en te zeggen: ik vergeef? Het kan.... met het oog op een mooiere wereld, het rijk Gods. Amen.